גמ' ת"ר ייקח שני שעירי עזים מיעום

שעירי שנים מה תלמוד לומר שני שיהיו

שניהן שוים מניין אע"פ שאין שניהן שוין כשירין תלמוד לומר ישעיר ישעיר ריבה

מעמא דרבי רחמנא הא לא רבי רחמנא

הוה אמינא פסולין עיכובא מנא לן סלקא

דעתך אמינא ישני ישני פשני כתיב והשתא

דרבי רחמנא שעיר שעיר שני שני שני למה

לי חד למראה וחד לקומה וחד לדמים תניא

נמי הכי גבי כבשי מצורע זיקח שני כבשים

מיעום כבשים שנים מה תלמוד לומר שני

שיהיו שניהן שוין ומנין שאף על פי שאין

שניהן שוין כשירין תלמוד לומר יכבש יכבש

ריבה מעמא דרבי רחמנא הא לא רבי

רחמנא הוה אמינא פסולין עיכובא מנא

לן סלקא דעתך אמינא יתהיה כתיב והשתא

דרבי רחמנא כבש כבש תהיה למה לי

לשאר הויתו של מצורע 🌶 (ותנן) נמי גבי

מצורע כי האי גוונא 10 צפרים מיעום צפרים

י(שנים) מה תלמוד לומר שתי ישיהיו

שתיהן שוות ומנין שאע"פ שאינן שוות

בשרות תלמוד לומר ייצפור ייצפור ריבה

מעמא דרבי רחמנא הא לא רבי רחמנא

פסולות עכובא מנא לן סלקא דעתך אמינא

תהיה כתיב והשתא דרבי רחמנא צפור תהיה

למה לי לשאר הויתו של מצורע אי הכי גבי

תמידין נמי נימא זכבשים מיעום כבשים

שנים מה תלמוד לומר שנים שיהיו שניהז

שוין ומנין שאע"פ שאין שניהן שוין כשירין

תלמוד לומר יכבש כבש ריבה ולמצוה הכי

נמי דבעינן ההוא מיבעי ליה לכדתניא

בין לר׳ נחמיה לא כתיבה חוקה אלא על דברים שהן מן העבודה

הבל לה על הלקיחה שהיה מתמול שלשום: סד"ה שני שני.

תלתא כתיבי ושנה עליהן הכתוב לעכב: חד למראה וכו'. ולמלוה

ולא לעכב: מהיה כחיב. זאת תהיה

תורת המלורע יו דמשמע בהוייתו

תהא פרשה זו ככל הכתוב בה:

ולמלוה ה"נ דבעינן. שיהו שניהן

שוין והלא לא שנינו זאת אצל תמידין:

כנגד היום. כנגד זריחת השמש:

או אינו אלא חובת היום. ובא ללמד

שיהו שנים לכל יום: על קרן מערבית

לפונים. של מזבח שהשמש בחה מן

המזרח לפיכך מושכו השוחט ללד

מערב להרחיקו מן כותל המזרח בכל יכולת מפני שהכתלים גבוהים

והחמה שחרית בשיפולו של רחיע

וצל הכותל עומד כנגדה ולפונית

משום דקדשי קדשים שחיטתן על

ירך המזבח לפונה ושם היה בית

המטבחיים והטבעות קבועות ברלפה לתת ראש הבהמה לתוכן והן עשרים

וארבעה כמנין המשמרות ומקומן עשרים וארבע אמות על עשרים

וארבע קבועות בששה סדרים: על

טבעת שניה. לא בטבעת שאלל

המזבח אלא בשניה לה המשוכה ללד

לפון ופני השוחט ולואר הבהמה

באלכסון ללד מזרחית לפונית שמשם

השמש באה שחרית וטעמא דטבעת

שניה לא ידענא ואני שמעתי כדי

שתהא הראשונה מסייעתו להאחז בה

רגלי הבהמה שלא תהפך ושל בין

הערבים שהחמה באה מן המערב

מושך עלמו ללד מזרח בכל יכולת

ופניו למערב דרום באלכסון שזריחת

החמה באה משם: ומוספין של שבת.

שנאמר בהם שני כבשים ש ודאי שנים

שוים לעיכובא מדלא הדר כתב בהו

(ה) אחד לרבות אע"פ שאינן שוין

להכשיר כך שמעתי וקשיא לי עיכובא

מנלו ונראה בעיני דהכי גרם מוספיו

ודאי שנים למלוה מלותן להיות שוין

ולא גרסי' מדלא כתיב אחד אחד

ושיטתא דתלמידי י) תרבילאי היא:

שני שעירי יום הכפורים. שמשלקחן

הם קדושים שהרי מתרומת הלשכה

באו ושחטן בחוץ לעורה: חייב על

שניהן. משום שחוטי חוץ ולקמן פריך

הודם הגרלה למאי חזו בפנים וכיוו דלא חזו אמאי חייב הא ראוי לפתח

אהל מועד בעינן דכתיב (ויקרא יז)

בשחוטי חוץ ואל פתח אהל מועד

לה הביחו: ופטור על של עוחול.

דלא חזי להקריב בפנים: לשעיר

הנעשה בחוץ. כל אחד היה ראוי

ה'ל ותניא ע" נגעים פי"ד מ"ה], ב) [ל"ל שתים],
מ"ה], ב) [ל"ל שתים],
ממיד לא:], ד) [תמיד ל:],

ל) וזבחים יב. מנחות ה.ז.

ו ועי׳ תוס׳ לחמו סג. ד״ה

שלמיסן, ה) וויקרא ידן,

ם (נמדבר כח], י) [מנחות פב: ע"ש בחוס"], ל

למ:ן,

ג א ב מיי׳ פי״ל מהל׳ ד ג מיי׳ פ״א מהלכות תמידין :סלכה יא

ד מייי פי״ח מהנכות מעשה הקרבנות הלכה יא:

גליון הש"ם

נמ' מחוסר הגרלה כמחוסר סב ע"א ד"ה כי לית ליה:

הגהות הב"ח (**ה)** רש"י ד"ה ומוספין כו' מדלח הדר כתיב נהו חחד אחד לכנות אנו״פי

מוסף רש"י שלמים ששחטן. שחרית קודם פתיחת דלתות ההיכל פסולין (עדובין ב.). בזמן שהוא פתוח. לשון פתח

אינו אלא החלל, והפוחח

והנועל קרוי דלת (זבחים נה:). רבינו חננאל מנלן דבעינן שוין, דת"ר יקח שני שעירי עזים, מיעוט [שעירי] שנים כו'. כיון שכתב שעירי ידענו שאינם יחות משנים, למה כתיב שני, ללמד שיהו שוין. ומנלן שאף על פי שאין שוין כשירין הן, שנאמר השעיר השעיר. כלומר, מאחר שכתוב ונתן אהרן על שני השעירים גורלות, היה לו לכתוב והקריב את אשר עלה עליו לה׳ ועשהו חטאה ואשר עלה חי, השעיר השעיר שכתוב למה, אלא ללמד שאע"פ למה, אלא ללמד שאע"פ שאין שווין כשירין. ועיכובא מגלן, הייתי אומר שאם אין . שויז מעכביז שהוצרד הכתוב ס"ד אמינא שני שני, [כתיב] את שני השעירים, ועוד כתיב ונתן אהרן על השני השעירים, שעירים בלבד היה דיי. למה כתב שני שני לעכב. . כתיב השעיר השעיר לרבות אע"פ שאין שוין. ומאחר דאע״ג שאינן שוין כשר, שני שני למה באו, למצוה. ותניא גבי ציפורי מצורע וגבי כבשי מצורע כי האי גוונא, וכולן אבל התמידים אע"ג שכתוב בהן שנים ליום, לא דרשינן בהו כי האי גוונא, אלא שנים ליום כנגד היום, כנגדו ולא אצלו. כלומר של שחר ושחט במערב כנגד המזרח ושל בין הערבים במזרח כנגד המערב. כדתנז במסכת תמיד יומעוב, כיווגן במסכת ותכיי של שחר היה נשחט על קרן צפונית מערבית על טבעת שניה ושל בין הערבים כו'. אבל המוספין ודאי לא כתב שני כבשים אלא ללמד שהם שנים ולא ארבעה מדלא בתמיד. ת"ר שני שעירי יום הכפורים ששחטז בחוץ. אם תכפודים ששחטן בחוץ, אם עד שלא הגריל עליהן שחטן בחוץ חייב כרת על שניהן,

. שנאמר ואל פתח אהל מועד

הא מה אני מקיים שנים ליום בנגד היום. מימה לי אכתי שנים גמ' עיכובא מנון. אי משום דכתיבא חוקה הא בין לרבי יהודה ל"ל אפילו אי לא כתיב אלא כבשים בני שנה תמימים ליום עולה תמיד הוה דרשינן כבשים דהיינו שנים ליום כנגד היום וי"ל אי לא כתיב שנים הוה דרשינן ליום אקרא דבתריה ליום עולה תמיד

את הכבש אחד תעשה בבקר כלומר כבש של בקר יש לשחוט כנגד היום ותו לא מדלא כתיב עולות תמידין הוה אמינא רק עולת תמיד אחד ליום כנגד היום להכי אילטריך למיכתב שנים ליום דתרוייהו כנגד היום: על מבעת שניה. נראה לי דמן הדין היה לו לשחוט על טבעת ראשונה אלא לא רצו להקריבו כולי האי למובח בלי הפסק גזירה שמא יטיל גללים: מוכבין ודאי שנים למצוה. הכי גרס רש"י אבל בספרים כתיב שנים לעיכובא והקשה רש"י עיכובא מנלן ונראה לי משום דבתר דכתיב וביום השבת שני כבשים כו' כתיב עולת שבת בשבתו דהוי כמו שנה עליו הכתוב לעכב ואע"ג דדרשינן ליה בס"פ אלו קשרים (שבת דף קיד.) לדרשה אחריתי לימד על חלבי שבת שקרבין ביום טוב או ביום הכפורים למר כדאית ליה ולמר כדאית ליה דרשינן ליה נמי לומר שנה עליו הכתוב לעכב דאין מקרא יולא מידי פשוטו וליכא למימר דכוליה להא דרשה אתא דאם כן לא הוה למיכתב בהאי לישנא שבת בשבתו אלא הוה מצי לשנות עליו בענין אחר וא"ת והא פריך לעיל אי הכי גבי תמידין נמי פי' ואם איתא הוה ליה למתנייה בשום דוכתה א"כ מוספין נמי אם איתא דבעינן שיהו שוין הוה ליה למיתנייה י"ל דלעיל דוקה פריך שפיר משום דכל סדר התמיד תנן ליה במסכת תמיד (דף כט.) והתם הוה לן למיתנייה אבל כל סדר המוספין

לא תנינן ליה בשום דוכתא: שלמים

יום ליום כנגד היום אתה אומר כנגד ביים אתה אומר כנגד היום או אינו אלא חובת היום כשהוא אומר יאת הכבש אחד תעשה בבקר ואת הכבש השני תעשה בין הערבים הרי חובת היום אמור ומה אני מקיים שנים ליום כנגד היום כיצד סיתמיד של שחר היה נשחם על קרן צפונית מערבית על מבעת שניה ושל בין הערבים היה נשחם על קרן מזרחית צפונית על מבעת שניה מוספין של שבת וראי צריכין שיהיו שניהן שוין תנו רבנן ישני שעירי יום הכיפורים ששחטן בחוץ עד שלא הגריל עליהן חייב על שניהם משהגריל עליהן חייב על של שם ופטור על של עזאזל עד שלא הגריל עליהם חייב על שניהם למאי חזו אמר רב חסדא הואיל וראוי לשעיר הנעשה בחוץ ומאי שנא לשעיר הנעשה בפנים דלא דמחוסר הגרלה לשעיר הנעשה בחוץ נמי לא חזי דמחסרי עבודת היום קסבר רב חסדא יאין מחוסר זמן לבו ביום אמר רבינא השתא דאמר רב חסרא מחוסר הגרלה כמחוסר מעשה דמי הא דאמר רב יהודה אמר שמואל מהשלמים מששחטן קודם שנפתחו דלתות ההיכל פסולי

להקריבו לחטאת המוסף של יום שנאמר יושחטו פתח אהל מועד בזמן שהוא פתוח ולא בזמן שהוא נעול הכפורים האמורה בפרשת פנחם: שחמן ומאי שנא לשעיר הנעשה בפנים דלא. חזי משום דמחוסר הגרלה: לשעיר הנעשה בחוד נמי לא חזו. דמחסרי כל מעשה עבודת היום של מתון דמי פר ושעיר וחפינת ההטרתה הראוין ליקדם למוספין: אין מחוסר ומן לבו ביום. לענין שעיר החילון אין כאן חסרון מעשה בגופו אלא חסרון זמן שעדיין לא הגיע זמן המוספין וזמן הראוי לבו ביום אין זה חסרון זמן אבל הגרלה אע"ג דלאו מעשה בגופן היא דהא אמרן 🔍 עליית גורל מחוך קלפי היא מעכבת אבל הנחה אינה מעכבת אפילו הכי הואיל ומלוה האמורה בהן היא כמחוסר מעשה דמי: השחא דאמר רב חסדא מחוסר הגרלה כמחוסר מעשה דמי. ואע"ג דלאו מעשה בגופן הוא דאי לאו דחזו לשעיר המוסף לא היה מתחייב על שחיטתן בחוץ: הא דאמר שמואל וכו. ומחוסר פחיחה כמחוסר מעשה דמי ואט"ג דלאו מעשה בגופן של שלמים הוא הואיל ובהן נאמר הוי כמעשה בגופן:

תורה אור השלם

ו. וּמַאַת עַדָת בַּנֵי יִשַּׂרָאַל שעירי לְחַטָּאת וְאַיִּל אֶחָד לְעֹלְה:

ְוָהִקְּרִיב אַהְרֹן אֶת נִירִ אֲשֶׁר עָלָה עָלָיו ב. הַשְּׁעִיר אֲשֶׁר עָלָה עָלָי הַגּוֹרֶל לַיִּי ְוְעָשָׂהוּ חַשָּאת:

ויקרא טז ט 3. וְהַשָּׁעִיר אֲשֶׁר עָלָה עָלָיו הַגּוֹרְל לְצָוְאוֵל יְצָמֵד חִי לְפָנֵי יְיָ לְבַפֵּר עָלָיו לְשַׁלַח אתו לָעָוְאוַל הַמִּרְבָּרָה:

4. וְלְקָח אֶת שְׁנֵי הַשְּׁעִירִם וְהָעֲמִיד אֹתָם לִפְנֵי יְיָ פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד: ויקראַ טז ז אֹהֶל מוֹעֵד: אֹהֶל מוֹעֵד: ויקרא טז ז 5. וְנָתַן אַהְרן עַל שְׁנֵי ליי וגורל אחד לעואול:

כבשים תמימים וכבשה אָדַת בַּת שְׁנֶתָה הְמִימָה וּשְׁלֹשָׁה עֶשְׂרנִים סֹלֶת וּשְׁלֹשָׁה עֶשְׂרנִים סֹלֶת מִנְחָה בִּלוּלָה בַשֶּׁמֶן וִלֹג אֶחֶד שְׁמֶן: ויקרא יד י 7. וְלָקַח הַכּהֵן אֶת הַכָּבֶשׁ הַאֲחַד וְהַקְרִיב אֹתוֹ לְאַשָּׁם וְאֶת לֹג הַשְּׁמֶן וְהַנִּיף אֹתְם

ויקרא יד יב וְשְׁחַט אֶת הַכֶּבֶשׁ בְּמְקוֹם
וְשְׁחַט אֶת הַחַשָּאת אֲשֶׁר יִשְׁחַט אֶת הַחַשָּאת וְאֶת הַעלְה בִּמְקוֹם הַקּדֶשׁ וְאֶת הָעלְה בִּמְקוֹם הַקּדֶשׁ כי כחטאת האשם הוא לַכַּהַן קָדֶשׁ קָדָשִׁים הוּא: ויקרא יד יג

ואת תְּהֶיֶה תוֹרַת רָע בְּיוֹם טְהֵרְתוֹ והובא אל הכהן: ויקרא יד ר

למטהר שתי צפרים חיות 11. וצוה הכהן ושחט את הַצְפּוֹר הָאֶחָת אֶל כְּלִי הָרֶשׁ עַל מִיִם חַיִּים:

ויקרא יד ה 12. אֶת הַצְּפּר הַחַיָּה יִקְּח אֹתָה וְאָת עֵץ הָאֶרֶז וְאֶת שְׁנִי הַתּוֹלַעַת וְאֶת הָאֵזֹב וְטָבַל אוֹתֵם ואָת הצפר על הַמַּיִם הַחַיִּים:

ויקרא יד ו וּאָמַרְתָּ לְהֶם זֶה. הָאָשֶׁה אֲשֶׁר תַּקְרִיבוּ לִיְיָּ הָאִשֶּׁה אֲשֶׁר תַּקְרִיבוּ לִיְיָּ בְּבֶשִׁים בְּנֵי שֶׁנֶה תְמִימִם שְׁנֵים לַיּוֹם עלָה תְמִיד:

במדבר כח ג את הכבש אחד תַּעֲשֶׂה בַבּּקֶר וְאַת הַכָּבֶשׁ השני תעשה בין הערבים:

קרבנו ושחטו פתח אהל קָּן בָּנֵי אָהָלְּטּוּ בָּנֵי אַהְרֹן מועד וְזְרָקוּ בְּנֵי אַהְרֹן הַכּּהֲנִים אֶת הַדְּם עַל המזבח סביב: ויקרא ג כ

ונכרת האיש ההוא. ואמר רב חסדא הואיל וראוי לשעיר הנעשה בחוץ. לעשות אותו לה׳ קרינא ביה. ואע״ג דאינו ראוי אלא לאחר עבודת היום. מחוסר זמז שיוכשר אותו היום אינו מחוסר זמז. ולמה לא אמר הואיל וראוי לשעיר הנעשה בפנים. דמחוסר הגרלה. ומחוסר הגרלה מחוסר עזאול דלא קרינא ביה לעשות אותו לה׳. ודייק רבינא מדמחוסר הגרלה לרב חסדא כמחוסר מעשה דמי, גם שלמים ששחטן [בחוץ]

בר'. וכבש כבש אתא לדרשא אחרימי. צד שבעת שניה. פיי רש"י הטעם לפי שהראשונה מסייעתו להאחז בה רגלי הבהמה. וקשה לה"ר אלחנן שאין זו סברא שיהספו רגליה כלפי המובח (חוץ למזבח) שמא ירביץ גללים כדאמרינן לעיל. מיהו הך קושיא אינה אלא א"כ היו הטבעות ממזרת למערב הששה סדרים כמו ששניט במסכת מידות אבל אם היו מצפון לדרום מכל מקום הוי ראשו כלפי מזבח. ולרביט . האה לפרש הטעם דבטבעת שניה היינו כלפי המובח לפי שעל הטבעת ראשונה מיצל כותל המובח. וכן פי׳ ה״ר יוסף. עד שדא צליהם חייב על שניהם. חימה לרבינו מדאמרינן פ' בחרא דובחים [קיג, א] דממעט החם במשנה פרת חטאת ושעיר המשתלח מקרא דאל פתח אהל מועד שאין ראוין לפתח אהל מועד ופריך בגמ' ושעיר המשחלה לא ראוי לפתח אהל מועד והתניא אי קרבן כו' (בבריתא יות במות המא להיי להיין במה מה מה מה במות במות במות המה המה המה המה במות המה המה המה המה המה המה המה המה המה מ בראימא) בראימא בבריימא) בקתן דקשה ניאל אואיא שעיר המשחלת שהוא כאיר לפתח אהל מועד אבל (מקום) [קודם] הגרלה איט ממעיט אלא כמן קודם הגרלה במה במה במה המה של המה במה המה של המה של המה במה של המה במה של המה של המה של המה במה של המה של המות של המה המה של ה מלהי דאכמי ראוי לפתח אהל מועד כדי להגריל עליו, והכא משמע דקודם הגרלה חייב על שניהם ולא ממעיע מלהי. וגם על (הפשט) [המישוט] דלשם קשה לרבינו היכי ממשיט מלהי כיון שאינו מבורר שיהא להי, ואי מספקא פטרת ליה גם שעיר של שם נמי יפטר מהאי טעמא קודם הגרלה והתם משמע דלא פטר אלא בשעיר המשחלא למוד. מיהו בהא איכא למימר שאין לו להזכיר [של] שם, אלא קשה

משמעתין דהכא דמחייבינן עליה[ס] בחוץ קודם הגרלה. ואומר רבינו (דמאי) [דהוי] מלי פריך החם על ההיא שינויא שאין לו להיום

חד <mark>דבראה. יש ספרים דגרסי חד למרלה ולקומה וחד לדמים וחד ללקיחמן כאחם, ויש ספרים דגרסי חד למראה ולקומה וחד לדמים.</mark> ואומר רבינו הא דלא מיימי נמי חד ללקיחמו כאחד משום דההוא משחמע בהדיא דכתיב יקח שני שעירי עזים ומשמע שתהא לקיחמ חומות רביני הם דבח לכם מייתי נתי חד בנקיסום בחמד משום דהשום משחמע בהיים דכתיב יקח של שנייר עזים ומשמע שתהם נקיסת שניהם ביחד. אי נמי [מזהכא לא דרים מייד אלא לקיסתן כאחד דריש מדסמכיה ליקח. זיש ספרים דגרסי חד למראה וחד לקומה וחד לדמים זג יש דרים ולקיסת למאד בפיק מדסמכיה ליקח כדפרישים. תדיה "בשה" הדיות ש" בצורע, הקשה הייר אלאמן כיון דכתיב תהיה לעבב אמאי אילטריך לעיל פרק טרף בקלפי ומא, בן זאת לעבב מצורע עשיר שהביא קרבן עני, מתהיה נפקא. ואומר רבינו דסברא הוא כיון דעני חס רחמנא עילויה להביא קרבן עני יכול זה (להביא) ואם הביא] כן הוה מרבינן לני מתורת להכי אילטריך זאת למשטי. גבי תבירדין בר?. הקשה היר אלאמן הא כתיב בא שחרית אחד המיוחד שבעדרו רדרשינן לעיל שבבקר יקח המובחר שבלשכת הטלאים איי אינן שון. ייל דהיא שאם יקנה מעדר אחד שני מוצר מוד בי תבירדון שבעדר ולעולם מובחרין בעוד לעונים. זה כזה. וסגרן **שאע"פ שאין ש**וין בשרין. מימה הכא נמי עיכובא מנ"ל (ואינטריך) [דאינטריך] קרא למעוטי כדפרכיע לעיל גבי שני שעיר: ומירץ ה״ר יוסף כיון דמסלקיען ליה בקושיא אחרימי לא חש להקשות על דרשא זו. שנים ^דיום בנגד חיום. וא״ת בלא שנים נמי ספר המדין הי די יוסף בין דמפתין כי בקום מי ממני שי בים ביקום מי מיום. ואומר ה"ד יוסף דהוה אמינא דלא קפיד אלא בממיד של שחר דווחת שהוא תחילת עבודת היום והוא עם זריחת השמש אבל של ביו הערבים לא, להכי כתיב שנים. מיבטי דיה לבדתגיא שנים דיום